

[Justitsministeren.]

nes Indførelse skulde stille sig med Hensyn til Nævningeinstitutionens Medvirken i disse Sager.

Det ærede Medlem spurgte dernæst, om det er Meningen, at de Love, vi nu er ved at vedtage, skal gælde. Maa jeg heroverfor sige, at jeg aldrig har kunnet tænke mig en Justitsminister sige, at de Love, som Rigsdagen ønsker at gennemføre, ikke skulde gælde. Forholdet er jo det, at man netop fra mange Sider har kritiseret, at den hidtil gældende Lovgivning ikke er blevet overholdt. Hvorfor, ved vi jo alle sammen! Det har medført den mærkelige og lidet holdbare Situation, at Medhjælpere i Forbrydelsen blev straffet, medens de, der efter Loven var de egentlige Forbrydere, ikke blev tiltalt, altsaa heller ikke straffet. (*Aksel Larsen:* Ja, men det er jo Politiet ansvarlig for!). Naar Rigsadvokaten efterhaanden var naaet hertil, var Grunden alene den, at Nævningedom efter Nævningedom frifandt vedkommende Kvinder, og derfor sagde Rigsadvokaten: Det er jo kun Spild af Tid og Penge at rejse Tiltale her, jeg ved paa Forhaand, at der kommer en Frifindelse. En Ordning, hvorefter man har en Straffelov, som Praksis overhovedet ikke overholder, var i Længden uholdbar, og derfor maatte man se at komme over til et Grundlag, der kunde opnaas tilstrækkelig Enighed om — og hvis dette Grundlag foreligger, vil man naturligvis søge at gennemføre det i det praktiske Liv.

Maa jeg til Slut sige til det ærede Medlem, at jeg personlig intet som helst har imod Nævningeinstitutionen og, mig bekendt, aldrig har kritiseret den. Men der maa efter min Mening være et ensartet Kriterium, f. Eks. Straffens Størrelse eller Forbrydelsens Grovhed, for Anvendelsen af den i øvrigt meget dyre, kostbare og praktisk lidet haandterlige Institution.

Inger Gautier Schmit: Vi fra vor Side kan tiltræde, at § 242 i Straffeloven ophæves. Det er i og for sig beklageligt, at man allerede nu skal gaa til en Ændring i Straffeloven, men saaledes som Forholdene har udviklet sig i Nævningedomme i Sager om Svangerskabsafbrydelse, maa vi finde det heldigt, at disse Sager bliver henlagt under en anden Instans, og kan derfor tiltræde, at denne Paragraf ophæves. Venstre har allerede tidligere stillet Forslag om, at disse Sager skulde fratages Nævningetingene, men dengang fandt vi ikke Ørenlyd; vi er derfor nu tilfredse med Udviklingen paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen udtalte, at bl. a. Venstre — det vidste han — var imod Nævningeinstitutionen. Dette er ikke rigtigt. Det er vi aldeles ikke, vi anerkender Nævningeinstitutionen og dens Betydning for Befolkningen; der er overordentlig mange Situationer, hvor vi har glædet os over, at netop Nævningerne kunde udtale deres Mening om Tingene. Noget helt andet er, at vi selvfølgelig har maattet finde Tilstanden fuldstændig urigtig og uopretholdelig, saaledes som Forholdene har udviklet sig, naar det drejede sig om Svangerskabsafbrydelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Jeg opfatter Nævningeinstitutionen principielt saaledes, at den skal give Folket Mulighed for direkte Deltagelse i Strafferetsplejen, at Nævningerne altsaa skal være en Art Garanti, man giver Folket for, at Strafferetsplejen ikke bliver brugt imod Folkets Retsbevidsthed, og at samtidig deres Indførelse og Bibeholdelse skal opfattes saadan, at Lovgivningen har Tillid til Folket og tør lade det være direkte Deltager i Strafferetsplejen. Under disse Omstændigheder takker jeg det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, fordi hun her saa uforbeholdt har givet mig Ret i, hvad jeg sagde om Venstres Forhold til Nævningerne. Man vil nok have Nævninger, man vil godt lade Folket deltage i Strafferetsplejen, hvis Folket saa deltager i den paa den reaktionære Maade, der stemmer overens med Partiet Venstres Grundsyn; ellers ikke. Og hvis det saa i Nævningesagerne viser sig, at Folket tager sig Friheder, at Folket lader sin egen Retsbevidsthed trænge igennem paa en Maade, som ikke passer med Partidogmerne, vil man øjeblikkelig paa dette Omraade strangulere Nævningerne. Væk med dem, for her har de afsagt Kendelser, der ikke passer os! Det er et Mistillidsvotum, man her giver Folket.

Justitsministeren afgiver nu Forsikring om, at de Love, der gennemføres — hvis de gennemføres, jeg haaber jo stadig, det ikke skal lade sig gøre —, ogsaa skal overholdes. Det vil altsaa sige, som jeg før hævdede, at der ikke bliver Tale om mindre Straf end hidtil, men der bliver Tale om mere Straf. Der bliver Tale om mange flere, som idømmes Straf, der bliver Folk, der idømmes mere Straf, end de hidtil vilde være blevet, der bliver en langt større